

Förstainstansrätten har missuppfattat saken i målet mellan parterna eftersom den funnit att de omtvistade bestämmelserna i de förenade målen T-30/01–T-32/01 och T-86/02–T-88/02 inte kan likställas med den nu omtvistade skattebestämmelsen av skattetekniska skäl och stödets omfattning. Förstainstansrätten har därigenom även åsidosatt den kontradiktoriska principen och gjort sig skyldig till ett uppenbart åsidosättande av den motiveringskyldighet som följer av fast rättspraxis.

Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att slå fast att kommissionens inställning till skattebefrielsen och/eller skattelättnaden år 1993 — sådan denna inställning framgår av handlingarna i målen, vilken förstainstansrätten underlät att beakta varmed den åsidosatte processrättsliga bestämmelser — inte utgör en exceptionell omständighet som skulle ha kunnat motivera någon form av berättigade förväntningar om att den omtvistade skattebestämmelsen är lagenlig, vilket skulle innebära ett hinder mot återkrav av stöden enligt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 då ett sådant krav skulle strida mot principen om berättigade förväntningar.

2. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning eftersom den underlåtit att iaktta punkt 1 i artikel 14 i förordning nr 659/1999 jämförd med proportionalitetsprincipen, vilket innebär ett hinder mot att återkräva de investeringsstöd som inte överstiger den högsta gränsen för regionala stöd.

Förstainstansrätten har åsidosatt den allmänna proportionalitetsprincipen eftersom den inte funnit att kommissionen åsidosatte denna princip när den återkrävde hela det belopp som beviljats som skattelättnad med 45 procent av investeringarna, i stället för endast den del av beloppet som överstiger den högsta gränsen för regionala stöd i Baskien.

3. Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att inte iaktta de processrättsliga reglerna om bevisprövning samt genom att inte tillåta bevisning från klaganden i form av vissa handlingar från kommissionen som med hänsyn till förstainstansrättens grund för att avslå klagandens yrkande, är av central betydelse för försvaret av klagandens intressen. Åsidosättande av rätten till en rättvis rättegång, av principen om jämlikhet i medel och av rätten till försvar.

Förstainstansrätten har åsidosatt den klagandens grundläggande rätt till en rättvis rättegång, eftersom den inte tillät ett bevis som är av central betydelse för klaganden, och den åsidosatte därmed klagandens rätt till försvar eftersom klagandens yrkande underkändes med argumentet att denne inte lyckats bevisa just det som den avisade bevisningen var tänkt att styrka. Om inte kommissionens uttryckliga slutgiltiga ståndpunkt avseende ogillandet av en talan är

1994 mot 1993 års skattebestämmelser (inklusive en skattelättnad), vilka bestämmelser i allt väsentligt är identiska med den omtvistade bestämmelsen, utgör en exceptionell omständighet, så är åtminstone kommissionens förhållningssätt en sådan eftersom detta beteende gav upphov till berättigade förväntningar om att 1993 års skattebestämmelser var lagenliga, vilka förväntningar föranledde klaganden att införa den nu omtvistade skattebestämmelsen.

- (¹) Rådets direktiv nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (AGT L 83, s. 1).
- (²) Kommissionen beslut 93/337 av den 10 maj 1993 om ett system av skattestöd vid investeringar i Baskien (EGT L 134, s. 25).

Överklagande ingett den 26 november 2009 av Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava av den dom som förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 9 september 2009 i mål T-227/01 — T-229/01, T-265/01, T-266/01 och T-270/01, Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava och Comunidad Autónoma del País Vasco mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-472/09 P)

(2010/C 37/14)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Territorio Histórico de Álava — Diputación Foral de Álava (ombud: I. Sáenz-Cortabarría Fernández och M. Morales Isasi, abogados)

Övriga parter i målet: Comunidad Autónoma del País Vasco — Gobierno Vasco, Territorio Histórico de Vizcaya — Diputación Foral de Vizcaya, Territorio Histórico de Guipúzcoa — Diputación Foral de Guipúzcoa, Confederación Empresarial Vasca (Confebask), Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Vizcaya, Cámara Oficial de Comercio e Industria de Álava, Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de Guipúzcoa och Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— ta upp överklagandet till sakprövning och bifalla det,

— upphäva den överklagade domen,

- bifalla den i första instans förda talan, närmare bestämt andrahandsyrkandet om ogiltigförklaring av artikel 3 i det omtvistade beslutet,
- i andra hand återförvisa målet till tribunalen och förordna att den avvisade bevisningen ska tillåtas,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i både första och andra instans och förplikta Comunidad Autónoma de la Rioja att ersätta rättegångskostnaderna i första instans.

Grunder och huvudargument

1. Tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i det förevarande fallet fann att det inte förelåg exceptionella omständigheter som medförde att klaganden fick berättigade förväntningar på att de omtvistade skattebestämmelserna var rättsenliga och som utgjorde hinder för att kräva återbetalning av stödet i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 659/1999⁽¹⁾ jämförd med principen om skydd för berättigade förväntningar. Tribunalen har även överskridit ramarna för rättegången och åsidosatt den kontradiktoriska principen. Den har inte heller uppfyllt den motiveringsplikt som följer av rättspraxis. Vidare har den gjort en felaktig rättstillämpning genom att inte iaktta processuella bestämmelser om bevisprövning då den bortsett från det materiella innehållet i handlingar i målet.

Varken den formella skillnaden mellan de omtvistade skattebestämmelserna och de bestämmelser som var föremål för beslut 93/337⁽²⁾ eller den omständigheten att kommissionen kunde ha motiverat urvalskriteriet genom att grunda sig på en annan omständighet än den som uttryckligen angavs i beslut 93/337, liksom inte heller påståendet i beslut 93/337 att bestämmelserna var oförenliga med gemenskapsrätten, utgör tillräckliga skäl för tribunalen att underlåta att pröva huruvida det förelåg en exceptionell omständighet som i sig självt eller i förening med andra omständigheter i förevarande fall utgjorde hinder för kommissionen att besluta om återkrav av det stöd som avses i det omtvistade beslutet.

Tribunalen har överskridit ramarna för rättegången, åsidosatt den kontradiktoriska principen och dessutom uppenbart inte uppfyllt sin motiveringsplikt såsom denna framgår av rättspraxis, när den fann att de omtvistade bestämmelserna i de förenade målen T-30/01–T-32/01 och T-86/02–T-88/02 inte var analoga med de omtvistade skattebestämmelserna med anledning av den beskattningsmetod som valts och omfattningen av skattelättnaden.

Tribunalen har gjort en felaktig rättstillämpning genom att anse att kommissionens inställning till skattelättnaden och/eller skattetillgodohavandet för år 1993 — enligt handlingarna i målet, vilka inte har prövats av tribunalen, vilken därigenom har åsidosatt processuella bestämmelser — inte utgör en exceptionell omständighet som kan ha motiverat

uppkomsten av någon form av berättigade förväntningar på att de omtvistade skattebestämmelserna var rättsenliga och som skulle kunna utgöra hinder för återkrav av stödet i enlighet med artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 på grund av att ett sådant återkrav skulle strida mot principen om skydd för berättigade förväntningar.

2. Tribunalen har gjort en felaktig rättstillämpning genom att åsidosätta artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 jämförd med proportionalitetsprincipen, som utgör hinder för att besluta om återkrav av investeringsstöd som inte överstiger det högsta tillåtna regionalstödet.

Tribunalen har åsidosatt den allmänna proportionalitetsprincipen genom att inte finna att kommissionen åsidosatte denna princip då den krävde återbetalning av samtliga belopp som beviljats i av ett skattetillgodohavande på 45 procent av det investerade beloppet, i stället för endast de belopp som översteg det högsta tillåtna regionalstödet i Baskien.

3. Tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den åsidosatt processuella bestämmelser om bevisprövning och beslutat att inte tillåta den bevisning som klaganden åberopat i form av ingivande av vissa handlingar från kommissionen. Dessa handlingar är av avgörande betydelse för att tillvarata klagandens intressen, med hänsyn till de argument som tribunalen framfört för att ogilla klagandens talan. Tribunalen har gjort sig skyldig till en kränkning av rätten till en rättvis rättegång, principen om likhet i medel och rätten till försvar.

Genom att inte tillåta den åberopade bevisningen har tribunalen kränkt klagandens grundläggande rätt till en rättvis rättegång, då den avvisat bevisning som är av avgörande vikt för klaganden. Tribunalen har därigenom kränkt klagandens rätt till försvar, då dennes talan har ogillats med motiveringen att klaganden inte har styrkt just det som denne önskade styrka genom den avvisade bevisningen, nämligen kommissionens uttryckliga och slutliga ställningstagande till anmälan år 1994 avseende 1993 års skattebestämmelser (däribland bestämmelser om skattetillgodohavande) vilka i sak är identiska med de omtvistade bestämmelserna, vilket innebar att anmälan avslogs och i vart fall utgjorde en exceptionell omständighet då den gett upphov till berättigade förväntningar på att 1993 års skattebestämmelser var rättsenliga och därigenom föranlett antagandet av de omtvistade skattebestämmelserna.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1)

⁽²⁾ Kommissionens beslut 93/337/EEG av den 10 maj 1993 om ett system för skattestöd vid investeringar i Baskien (EGT L 134, s. 25)